

νόμου ὃν σχεδὸν διὰ τῆς βίας ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς βουλῆς, παρέσχεν εἰς τὴν ναυτιλίαν κώδικα προστατευτικὸν σώσαντα μυρίας ζωὰς τῶν ἀφανῶν τῆς θαλάσσης ἡρώων. Ἐν τούτοις δὲν ἐξελέγη ἐκ νέου ἡ μεγάλη αὐτοῦ εἰλικρίνεια θεωρεῖται ἐπιφόβος. Τὸ πλήρες σθένους καὶ εὐγλωττίας βιβλίον ὅπερ συνέγραψε εἶνε προῖον ὁρμῆς ἀξιοθαυμάστου γενναιοφρόνος καρδίας.

Δὲν ἠθέλησα νὰ προσβάλω τὸ μεγαλεῖον τῆς Βουλῆς ἀποκαλύπτων μικρὰς τινὰς ἐλλείψεις περὶ τὴν εὐπρέπειαν, τὸ ἦθος ἢ τὴν περιβολὴν τῶν μελῶν τῆς. Σημειῶ μόνον διὰ νὰ σὰς διασκεδάσω τὴν ἐντύπωσιν ἣν τινες τῶν βουλευτῶν παράγουσιν εἰς τὸν ξένον.

Ὁ κ. Γλάδστον ἔχει τὴν μανίαν νὰ φορῇ γιγαντιαῖα περιλαίμια, ἅτινα προαναγγέλλουσι τὴν προσεχῆ ἀφίξιν του, πολὺ πρὶν ἢ διακρίνη τις τὴν μορφήν του.

Οὐδεὶς δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι εἶδε ποτε γυμνάς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Τσίλδερς. Φέρει πάντοτε χειρόκτια χρώματος ὤχρου, λέγεται δὲ ὅτι καὶ κοιμᾶται μὲ αὐτά. Ἐγὼ τὸν εἶδα ἀείποτε τρώγοντα χωρὶς νὰ τὰ ἐκβάλη.

Ὁ λόρδος Σαλισθουρὺ εἶνε γνωστὸς ὡς φέρων τοὺς μᾶλλον τετριμμένους πῖλους τοῦ Λονδίνου. Ἄν ποτε τῷ συνέβαινε νὰ χάσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν καθ' ὄδον, κανεὶς ἐπαίτης δὲν θὰ ἔκυπτε νὰ τὸν λάβῃ.

Ἄπεναντίας ὁ Ἐδουάρδος Γίβσον, ὁ ἄριστος τῶν φίλων του, ἔχει ἓνα πιλοποιὸν ἐργαζόμενον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἀτομικὴν του χρῆσιν. Διὰ τοῦτο ἐν πάσῃ ἡμέρᾳ φέρει τὸν μᾶλλον στίλβοντα καὶ καινουργῆ πῖλον τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

Ὁ κ. Βάρτων σταματᾷ ἐνῶ λαλεῖ διὰ νὰ ῥοφήσῃ ταμβάκον. Ροφᾷ μίαν δραγμίδα εἰς τὰ κόμματα, δύο εἰς τὰ ἐρωτηματικά, καὶ τρεῖς εἰς τὰ θαυμαστικά.

Ὁ Λόρδος Ἄρτιγκτων μὲ τὰς κνήμας τεταμένας, μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφῖαν καὶ τὸν πῖλον κεχωσμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεται πάντοτε κοιμώμενος ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων. Ἄλλ' ἂν καὶ φαίνεται εἰς οὐδὲν προσέχων, ἐν τούτοις βλέπει τὰ πάντα.

Ὁ κ. Τσάμπερλαιν καὶ ὁσάκις ἀκόμη πρόκειται ν' ἀπαγγεῖλῃ τοὺς ἀναρχικωτάτους λόγους του, οὐδέποτε ἐμφανίζεται χωρὶς νὰ φέρῃ ὑπερμέγεθες ἄνθος εἰς τὴν κομμιδοχὴν του.

Εὐγενὴς τις καὶ ζᾶπλουτος λόρδος, γνωστὸς παρὰ πάντων, δὲν ἀλλάζει τὰ περιλαίμια καὶ τὰς περικνημίδας του εἰμὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ.

Ὁ σὶρ Στάφφορντ Νόρθκωτ φέρει πάντοτε ἱμάτια πολὺ εὐρύχωρα, προωρισμένα διὰ νῶτα πολὺ διαφορετικὰ τῶν ἰδικῶν του μὲ μακρὰς καὶ πλατείας χειρῖδας.

Δὲν περιγράφω τοὺς προέδρους, τοὺς ὀπίσθους

πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ἀξιοπρεπειᾶς τῆς βουλῆς ἐνδύουσι καὶ κοσμοῦσιν ὡς πιθήκους, οὐδὲ τὸ δεύτερον θρανίον, ὅπου ἐνθρονίζεται εἰδός τι φάλαγγος κροφταίων λευχειμονούντων ὡς νεόνυμφοι, αὐτοὶ δὲ εἶνε οἱ ἐπίσκοποι.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

X*

Ο ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ

Ὁ κ. Π. ἦτο μέλος τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπείας τῶν πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν ἐξεταζομένων, ἐνέπνεε δὲ πολὺν φόβον εἰς τούτους. Οὐχὶ διὰ τὸ ὀργίλον ἢ τραχὺ τοῦ χαρακτήρος του, διότι ἦτο, τούναντιον, εὐπροσῆγορος, ἀλλὰ διότι ὡς μαθηματικὸς ἦτο ψυχρὸς καὶ παράδοξος τὴν συμπεριφορὰν, καὶ ἐφόβιζε τοὺς δειλοὺς νεανίσκους, ἐνίοτε καθιστῶν αὐτοὺς ἐντελῶς ἀναύδους εἰς τὰς ἐρωτήσεις του. Διὰ τοῦτο πάντες ἐπωφελοῦντο πᾶσαν εὐκαιρίαν ὅπως καταστήσωσιν εὐνοϊκὸν τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον Π.

Ἐν ᾧ περιώδευε διατρίβων ἐπὶ μικρὸν μετὰ τῶν ἄλλων τῆς ἐπιτροπείας μελῶν ἐν ταῖς πρωτεύουσαις τῶν νομῶν πρὸς ἐξέτασιν τῶν παρουσιαζομένων ὑποψηφίων, ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

Κύριε,

Ἀνήσυχος μήτηρ τολμᾷ ν' ἀποταθῇ πρὸς ὑμᾶς ἀπρὸς ὄψιν καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν εὐνοϊάν σας πρὸς τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς ἐφ' οὗ στηρίζονται πᾶσαι αἱ ἐλπίδες τῆς. Ὁ ἀγαπητός μου Ἰωάννης ἔφθασεν εἰς τὸ ὄριον τῆς ἡλικίας τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ὑποστῇ ἐξετάσεις, ἂν δὲ εἶχε τὸ δυστύχημα ν' ἀπορριφθῇ, θὰ ἐκλείετο διὰ παντὸς εἰς αὐτὸν τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Καὶ ἐν τούτοις ὁ πάππος του καὶ ὁ πατήρ του ἀποθανόντες ἀμφοτέροι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους ἦσαν γενναῖοι καὶ ἐντιμοὶ ἀξιωματικοί, καὶ ὁ Ἰωάννης μου δὲ θέλει νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη των.

Μοὶ εἶπον, κύριοι, ὅτι εἰσθε ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω διατί ὁ Ἰωάννης φοβεῖται ὑπερβολικῶς νὰ ἐξετασθῇ ὑφ' ὑμῶν. Ὡ! ἐλπίζω, κύριε, ὅτι εἰς τὴν κρίσιμον στιγμὴν θὰ λάβητε τὴν καλοσύνην νὰ τῷ ἀποτεινῆτε εὐνοϊκοὺς τινὰς λόγους. Τοῦτο θ' ἀρκέσῃ βεβαίως νὰ τῷ δώσῃ θάρρος. Μὴ νομίσητε ὅτι εἶνε ἀπροπαράσκευος, καὶ ὅτι δὲν δύναται ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὅσα θὰ ἐξετασθῇ. Τούναντιον ἔχει μελετήσῃ πολὺ καὶ εἰςεῦρω ἐκ πολλῶν προσώπων δυναμένων νὰ κρίνωσι ὅτι δύναται νὰ εὐδοκίμησῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις του. Μόνον πεποιθήσις ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν του τῷ λείπει, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι διὰ μιάς λέξεως θὰ μεταδίσσητε εἰς αὐτὸν τὴν πεποίθησιν ταύτην.

Ἐχω συστατικὴν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολήν τοῦ

φίλου σας συνταγματάρχου Χ, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς τὴν ἐγχειρίσω ἰδιοχείρως. Κατὰ τὸ δρομολόγιον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπείας τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη διὰ τῶν ἐφημερίδων, τὴν εικοστὴν τοῦ μηνὸς τούτου θὰ εὐρεθῆτε εἰς Ἀνζέρην, ὅπου ἐνεγράφη ὁ υἱός μου ὅπως ὑποστῆ τὰς προφορικὰς ἐξετάσεις. Θὰ σᾶς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων ἂν θελήσητε νὰ μὲ δεχθῆτε τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ταύτης ὅπως σᾶς ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συνταγματάρχου, καὶ συνηγορήσω αὐτοπροσώπως ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ μου μεθ' ὅλης τῆς μητρικῆς στοργῆς. Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν χάριν νὰ μὲ δεχθῆτε.

Δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἰδιαζούσης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου, κτλ.

Κόμησσα Λασή

Ὁ Π. τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔλαβεν ἐν Ἀυρηλίᾳ, ὅπου εἶχε διαμεῖνῃ ἡμέρας τινὰς συνειθισμένους δὲ νὰ λαμβάνῃ τοιαύτας εἶπε καθ' ἑαυτὸν :

— Τρομερὸν φόβον ἔχει αὐτὴ ἡ μητέρα. Ποῖός ἐξεύρει τί ἀκαμάτης εἶνε ὁ υἱός της... ἀλλὰ θὰ τὸν ἰδῶμεν ὅταν ἔλθῃ ἡ ὠρισμένη ἡμέρα!...

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης οὔτε ἐσυλλογίσθη πλέον τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων, ἄμαξά τις ἔφερεν εἰς τὸν μεταξύ Τοῦρ καὶ Ἀνζέρης σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τρία πρόσωπα, σκοποῦντα νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν τελευταίαν πόλιν.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων προσώπων τὸ ἐν ἦτο γυνὴ τεσσαρακοντοῦτις περίπου, ἀλλ' ἔνεκα τῆς καλλονῆς καὶ τῆς θαλερότητος αὐτῆς μόλις φαινομένη τριακοντοῦτις. Ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ περίκομπος χάρις τῆς στολῆς αὐτῆς ἐμαρτύρουν ὅτι ἦτο γυνὴ ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξεως. Ἐστηρίζετο εἰς τὴν βραχίονα ὑψηλοῦ καὶ ὠραίου νέου, ὅστις ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν μεγάλην ἀγάπην. Ὁ νέος οὗτος ἦτο υἱός της ἀλλὰ πάντες θὰ ἐξελάμβανον αὐτὸν ὡς ἀδελφόν της. Θελαμηπόλος τις σεμνὴ τὸ ἐξωτερικὸν παρηκολούθει τὴν περικαλλῆ δέσποιναν.

Ὅτε ἡ ἄμαξα ἔφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν, ἡ ἄμαξοστοιχία εἶχε φθάσῃ ἤδη, ὥστε μόλις ἡ κυρία ἐπρόφθασε νὰ δώσῃ διαταγὰς τινὰς εἰς τὸν ἠνίοχον τῆς ἄμαξῆς της, ὅστις ἀπῆλθεν ἄμέσως. Ὁ υἱός ἔλαβεν ἐν σπουδῇ τρία εἰσιτήρια καὶ ὤρμησαν εἰς ἄμαξάν τινα πρώτης θέσεως. Μετὰ ἐν λεπτόν ἡ ἀτμάμαξα ὄξως συρίζασα ἐξεκίνησε.

Τὰ τρία ταῦτα ἄτομα ἐν οἷς ὁ ἀναγνώστης ἐμάντευσεν ἴσως τὴν κόμησσαν Λασσή καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἰωάννην, εἶχον εἰσελθῆ εἰς διαμέρισμα ὅπερ ἐφαίνετο κενόν, φωτιζόμενον, κατὰ τὸ σύνθηες, ὑφ' ἐνὸς λαμπτήρος καὶ τούτου ἰκανῶς θαμβοῦ. Ἰπὸ τὸ ἀμυδρὸν ἐκείνου φῶς ἕνα μόνον συνεπιβάτην διέκριναν. Ἐφόρει εὐρὺν ἐπενδύ-

την καὶ βελούδινον σκοῦφον, ἐφαίνετο δὲ κοιμώμενος βαθέως καὶ μόνον ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν ἄμαξαν ἀφύπνισθη.

Ἐράνη πολὺ φιλόφρων πρὸς τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν, ἐπειδὴ δὲ ἐκάθητο ἐν τῇ γωνίᾳ προσέφερε τὴν θέσιν του εἰς τὴν κόμησσαν, ἥτις ψυχρῶς εὐχαριστήσασα αὐτὸν ἐκάθησε μετὰ τοῦ υἱοῦ της εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ἄμαξῆς, ἐν ᾧ ἡ συνοδὸς της ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτῆς.

Προφανῶς οἱ νεήλυδες δὲν ἦσαν φίλοι τῶν λόγων, ἢ τοῦλάχιστον δὲν εἶχον διάθεσιν νὰ συνάψωσι συνδιάλεξιν. Ἐν τούτοις ὁ ἄγνωστος εἶπε λέξεις τινὰς περὶ τοῦ νυκτερινοῦ ψυχους, τῆς καλλονῆς τῆς νυκτός, ὡς καὶ περὶ τοῦ κόπου τῶν ταξειδίων «ὅταν κανεὶς εἶνε ἠναγκασμένος ὡς αὐτὸν νὰ διατρέξῃ ὅλην τὴν Γαλλίαν.» Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων λέξεων ἡ κυρία Λασή συνετέρανεν ὅτι ἦτο περιοδεύων παραγγελιοδόχος καὶ ἀπήντησε ξηρῶς :

— Ἐχετε δικαίον, κύριε.

Εἶτα ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὴν ράχιν καὶ ἤρξατο συνομιλοῦσα χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

Ὁ ἄγνωστος ἐνοήσας ὅτι τὸν περιφρόνουσιν ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν γωνίαν του προσπαθῆσας νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν διακοπέντα ὕπνον του.

Παρήλθον στιγμαὶ τινες παράθυρόν τι ἔμεινεν ἀνοικτόν, μολοντί δὲ ἦτο θέρος, ψυχρὰ νυκτερινὴ αὔρα ἐκ τοῦ παρακειμένου μεγάλου ποταμοῦ ἐρχομένη εἰσέπνεεν εἰς τὴν ἄμαξαν. Ὁ ἄγνωστος τρέμων ἠρώτησε μετὰ συστολῆς ἂν ἐπετρέπετο νὰ τὸ κλεισθῇ.

Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱός ἐδείξαν ὅτι δὲν τὸν ἤκουσαν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αἴτησίν του.

Τέλος ἡ κυρία ἀπεκρίθη.

— Λυποῦμαι, κύριε, ἀλλ' ὁ υἱός μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα πολὺ τεταραγμένοι καὶ ἔχομεν ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος... καὶ ἔπειτα ὁ ἄνεμος δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν.

Ὁ περιοδεύων παραγγελιοδόχος δὲν ἐπέμεινε καὶ ἠρκέσθη νὰ περιτυλιχθῇ ἐπιμελέστερον διὰ τοῦ ἐπενδύτου του. Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἶπεν εἰς τὴν κόμησσαν.

— Τοῦλάχιστον, κυρία, δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε ν' ἀνάψω ἐν σιγάρον διὰ νὰ σκορπίσω ὀλίγον τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός;

Ἡ κόμησσα ἐποίησεν ἀνυπομονησίας νεῦμα :

— Ἄ, κύριε, ἀπήντησε, πολὺ ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη θὰ περάσωμεν μαζί!... Μετὰ μίαν ὥραν τὸ πολὺ θὰ ἦμεθα εἰς Ἀνζέρην... Ὁ υἱός μου δὲν καπνίζει, καὶ ἡ ὄσμη τοῦ καπνοῦ εἴμπορεῖ νὰ τῷ φέρῃ κεφαλόπονον, πράγμα τὸ ὅποιον εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις δύναται νὰ ἔχῃ πολὺ σοβαρὰς συνεπειὰς δι' αὐτόν.

Ὁ παραγγελιοδόχος παρὰ τὸ ὑπερβολικὸν

θάρος ὅπερ συνήθως ἔχουσιν οἱ τοῦ ἐπαγγέλματος του, εἰσῆλθε καὶ πάλιν, ἐφαίνετο δὲ ὅτι κατώρθωσε τέλος πάντων ν' ἀποκοιμηθῆ.

Τότε ἡ κυρία Λασῆ καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς νομίζοντες ὅτι ἦσαν μόνοι μετὰ τῆς συνοδοῦ ὕψωσαν ἀνεπιστήτως τὴν φωνὴν αὐτῶν.

— Καλὴ μου μητέρα, ἔλεγε θλιβερῶς ὁ Ἰωάννης, ἡ βεβαιότης περὶ τῆς ἐπιτυχίας μου τὴν ὁποίαν δεικνύετε μὲ ἀνησυχεῖ, καὶ ἤθελα νὰ εἶσθε προπαρασκευασμένη διὰ κάθε δυσάρεστον ἐνδεχόμενον. . . ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Π. εἶνε ὁ κακὸς μου δαίμων. Τὸν εἶδα τὸ περασμένον ἔτος νὰ ἐξετάζη μαθητὰς τινὰς· μὲ τὸν τρόπον του παγώνει τὸν ἐξεταζόμενον. Τόσον τρόπον μοῦ ἐμπνέει ὥστε φοβοῦμαι μὴ δὲν εἰμπορέσω λέξιν νὰ εἰπῶ ἐμπρὸς του.

— Μὴ λέγῃς τέτοιους λόγους, Ἰωάννη μου, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα, διότι μοῦ ξεσχίζεις τὴν καρδίαν μου! . . . Ἔχεις θάρρος εἰς πολλὰς περιστάσεις, ἕως τώρα ἀπέδειξες ὅτι εἶσαι γενναῖος· πῶς εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ φοβηθῆς σὺ ὁ ἔγγονος καὶ υἱὸς τῶν Λασῆ, ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον οὔτε νὰ ἴδῃς δὲν θὰ καταδεχθῆς ἄμα γίνῃς ἀξιωματικὸς; Καρδιά, παιδί μου! Σκοπεῖω νὰ τὸν ἰδῶ πρὸ τῶν ἐξετάσεων αὐτὸν τὸν φοβερόν σου κύριον Π. καὶ νὰ τῷ ἐγγχειρῶ μόνη μου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συνταγματάρχου. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἐξεκίνησα ἀπὸ τὸ ἥσυχόν μας ἐξοχικὸν μέγαρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τόσον σπανίως ἐξέρχομαι, ὅπως εἰξευρεῖς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς σου πατρὸς. Θὰ προσπαθῆσω διὰ παντὸς μέσου νὰ τὸν καταστήσω εὐνοϊκὸν πρὸς σέ καὶ ἂν ἀκόμη γίνῃ ἀνάγκη νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας του. . .

— ὦ! μητέρα, ὑπέλαβεν ὁ νέος ἐντόνως, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κατέλθῃς σὺ ἡ χήρα τοῦ στρατηγοῦ Λασῆ εἰς τοιαύτην ταπείνωσιν! . . . Μεταχειρῖσου φιλοφρονήσεις, θέλῃς τον ὅσον εἰμπορεῖς· ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς προτιμῶ. . . Καὶ ἐν τούτοις, προσεῖπε μετὰ περιφρονητικῷ ἤθους, ποῖος λέγει ὅτι ὁ σχολαστικὸς αὐτός, ὁ παραγεμισμένος μὲ ἄλγεβραν καὶ γεωμετρίαν, θὰ δυνηθῆ νὰ ἐνοήσῃ τὰς εὐγενεῖς φιλοφρονήσεις σου, θὰ συγκινηθῆ ἀπὸ τὰς μητρικὰς σου παρακλήσεις; Τίποτε δὲν θὰ ἐνοήσῃ, τίποτε δὲν θὰ αἰσθανθῆ, διότι ἡ ψυχὴ του ἔχει, εἶμαι βέβαιος, ὅλην τὴν ζηρότητα τῶν λογαριθμῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ παραγγελιοδόχος ἐκινήθη ἐν τῇ γωνίᾳ του ὥσει εἶχεν ἀφυπνισθῆ. Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἐταπείνωσαν πάλιν τὴν φωνὴν αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζον εἰς τὴν Ἀνζέρην. Ἡ κυρία Λασῆ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀπησχολημένοι ὑπὸ τῆς συνδιαλέξεως δὲν τὸ εἶχον ἐνοήσῃ, ἀλλ' ἡ θαλαμηπόλος τῆς κομῆσσης ἐτακτοποιεῖ τὴν σκευὴν τῆς κυρίας τῆς, καὶ ὁ παραγγελιοδόχος ἠτομάζετο νὰ καταβῆ τῆς ἀμάξης.

Ἠγέρθη, καὶ ὅτε ἐπλησίασεν ὑπὸ τὸν λαμπτήρα ἡ κόμησσα καὶ ὁ υἱὸς τῆς εἶδον ἄνδρα ἐπιμελημένου ἐξωτερικοῦ. Τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου τοῦ ἠμποδίσεν αὐτοὺς νὰ διακρίνωσι τὰ χαρακτηριστικά του, ἀλλ' ἡ εὐχέρεια τῶν κινήσεων του, ὡς καὶ οἱ λόγοι οὓς εἶχε ἐκστομίση οὐδὲν εἶχον τὸ χυδαῖον.

Καὶ οὗτος ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ὅπως παρατηρήσῃ μετὰ προσοχῆς τοὺς γείτονάς του, θὰ ἔλεγε δέ τις ὅτι μειδιάμα εἰρωνικὸν ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἀλλ' ἐνῶ προσεπάθει νὰ λάβῃ δέμα τι ὅπερ εἶχε θέσῃ ἐν τῇ δικτυωτῇ σκευοθήκῃ τῆς ἀμάξης, τὸ δέμα τοῦτο ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ποδὸς τῆς κυρίας Λασῆ.

Ἦτο ἐλαφρὸν καὶ μαλακὸν τὸ πεσὸν ἀντικείμενον ἀλλ' ἡ κόμησσα ἐκπλαγεῖσα μᾶλλον ἢ ἀλγήσασα ἐξέβαλεν ἀσθενῆ κραυγὴν.

— Ἀδέξιε! εἶπεν ὁ Ἰωάννης ὀργίλως.

Ὁ παραγγελιοδόχος ἔδειξεν ὅτι δὲν ἤκουσε τὸ προσβλητικὸν τοῦτο ἐπίθετον καὶ ἐζήτησε συγγνώμην.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ἡ κόμησσα· περισσότερο ἐφοβήθηκα παρ' ὅτι ἐπόνεσα.

— Ἀδιάφορον, ὑπέλαβε τραχέως ὁ Ἰωάννης, οὐ τὰ νεῦρα βεβαίως εἶχον ταραχθῆ. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ μάτια διὰ νὰ προσέχουν!

Ὁ ἄγνωστος ἐστράφη πρὸς τὸν νέον.

— Ἐζήτησα συγγνώμην ὅσον ἠδυνάμην ἀπὸ τὴν κυρίαν, εἶπεν εὐγενῶς ἀλλ' εὐθαρσῶς νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονηθῆτε ἐκ μέρους μου, ἐγὼ ἴσως ἔχω τούναντιον τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ. . .

— Κάμετε ὅπως σὰς ἀρέσει, εἶπε προπετῶς ὁ νέος· πολὺ ὀλίγον μὲ μέλει.

— Ἠσύχασε, σέ παρακαλῶ, παιδί μου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λασῆ, θέλεις τώρα νὰ φιλοκινήσῃς μὲ αὐτὸν τὸν. . . κύριον; . . . Βλέπεις, προσεῖπε μετ' ὀλίγον χαμηλοφῶνως μὲν ἀλλ' οὐδόλως ἀνησυχοῦσα ἂν ἤκουετο, ὅτι δὲν εἶνε τῆς ἰδικῆς μας κοινωνικῆς τάξεως.

Τὸ εἰρωνικὸν μειδιάμα περὶ οὐ ἐαλήσαμεν ἀνεφάνη πάλιν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀγνώστου· ἐν τούτοις εἰσῆλθε, διότι ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη καὶ φωνή τις ἐκραύγαζε: Ἀνζέρη! Ἀνζέρη!

Εἶχον φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Ἡ διδασκαλία κύριον σκοπὸν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ καταστήσαι ἕκαστον ἱκανὸν εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν βιωτικῶν του καθηκόντων, ἡ δὲ ἀγωγὴ τὸ ἐμπνεῦσαι σταθερὰν θέλησιν εἰς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν.

Λόγκιος.